

[Socialministeren]

Fru Hanne Thanning Jacobsen fra SF beskæftigede sig også med det at give forældrene større frihed til at vælge, om det skal være en offentlig løsning eller en mere privat løsning. Det er måske ikke så overraskende og så måske alligevel, når det lige specielt er SF. Vi hørte under debatten om redegørelsen, at man godt kunne se nogle positive elementer i, at der var en fleksibel løsning med hensyn til måden, man passede sine børn på.

Om frit valg af daginstitutioner: Det kan da ikke passe, at det skal være kommunerne, der skal bestemme, hvor børnene skal passes. Det må dog være forældrenes ønske, der er afgørende.

Hr. Tom Behnke fra Fremskridtspartiet syntes ikke, det her lovforslag gav nogen reelle valgmuligheder, men jeg oplevede alligevel, at man i den sidste ende var positiv over for en del af de løsninger, der var foreslået, bl.a. at man skulle se den fulde pris for, hvad det kostede at få sit barn passet i en offentlig institution. Det er rigtigt, at der er stor forskel – det ses også i lovforslaget – på det tilskud, der gives pr. barn, der bliver passet på institution, og det, der bliver givet for børn, der bliver passet hjemme, så det var jo ikke umuligt, at der var nogle områder her, som man også godt kunne se i positiv sammenhæng med lovforslaget og de signaler, der kommer fra hr. Tom Behnke.

Fru Lone Dybkjær startede med et eksempel fra biblioteksverdenen, og dér gav man ikke tilskud til privat bogkøb. Fru Lone Dybkjær var i det hele taget meget imod, at der blev sat penge på det private netværk. Jamen er det ikke lige nøjagtig den diskussion, vi kører meget for øjeblikket? Har vi ikke brug for at vende tilbage til en del af vores private netværk? Er det ikke de signaler, vi får i mange andre sammenhænge? Her er måske en af de måder, vi kunne vende tilbage til det på, så det ikke altid er offentlige løsninger, man vælger, heller ikke på børnepasningsområdet.

Men jeg oplever også, at der var elementer i lovforslaget, man godt kunne se på. Det var bl.a. det friere institutionsvalg.

Hr. Kofod-Svendsen fra Kristeligt Folkeparti holdt en meget velvillig ordførertale, og det havde jeg også forventet efter den diskussion, jeg har haft med Kristeligt Folkeparti på et tidligere tidspunkt her.

Jeg synes, at med de ikke hundrede procent dårlige meldinger vil der være elementer i det her, som godt kunne gøre, at vi kunne komme til at få et udvalgsarbejde, der også kan være med til at sætte en diskussion i gang. Hvor skal vi reelt satse i forhold til vores børn og samtidig give forældrene den valgmulighed og frihedsgrad, som man også kan have brug for?

Så jeg håber på en positiv behandling i udvalget.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jo, vi er tilhængere af, at man inddrager det private netværk. Jeg forstår bare ikke, at socialministeren ikke kan forstå, hvad det er, jeg prøver at sige, når jeg antyder faren ved, at vi putter penge på en hvilken som helst hjælpssomhed i dette land. Det er jo det spørgsmål, jeg prøver at rejse.

Nu skal man minsandten have penge for at passe sine egne børn! Det har jeg alle dage ment var fuldstændig forskrækkeligt af helt principielle grunde. Og jeg prøvede at antyde, at jeg godt kunne forestille mig andre ting, man også skulle have penge for.

Men tænk, hvis man nu tager et neutralt eksempel. Man ringer til sin veninde og siger: Du, jeg har brug for en snak. Jeg har et ydelseskort, ikke? – så du kan få to klip, hvis du godt vil hjælpe mig, ikke?

Det er det, der er risikoen ved det, vi laver. Det var det, jeg prøvede at vise med mit bibliotekseksempel. Vi stiller visse offentlige ydelser taget i meget bred forstand – det behøver ikke at være en offentlig institution, der udfører dem, men noget, som vi under en eller anden form har en smule viden om – til rådighed med en vis professionalisme, og det kan man så benytte sig af eller ej, enten fordi man har lyst, eller fordi man er i nød, eller hvad ved jeg. Men det er ikke ensbetydende med, at vi skal give tilskud til en hvilken som helst privat foranstaltning, bare fordi man ikke udnytter det offentlige. Jeg tror, det virkelig er dér, vi også er grundlæggende uenige i nogle helt principielle holdninger i forhold til Venstre. Vi er simpelt hen så uenige i det system, Venstre stiller op på de her områder.

Nu er jeg godt klar over, at socialministeren her repræsenterer regeringen, men så er vi også uenige med hele regeringen om det her, for vi